

עפ"ת 4269/01/21 - איינאו רוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 4269-01-21 איינאו רוני נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52210809142

בפני כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער איינאו רוני
נגד
משיבה מדינת ישראל
המערער על ידי ב"כ עו"ד ד' גולן
המשיבה על ידי ב"כ עו"ד נ' פשרל

פסק דין

ערעור כנגד החלטת בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה מיום 14.12.20 בתיק 6006-07-18, לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 14.12.20 לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו ביום 11.10.2018 בגדרו הורשע בכך שנהג ברכבו ביום 20.7.18, בהיותו שיכור, עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961, והוטלו עליו 24 חדשי פסילת רישיון נהיגה, פסילה מותנית וקנס בסך של 2000 ₪ או 60 ימי מאסר.

המערער אינו חולק על כך כי לא התייצב לדיון, אולם בבקשה לביטול פסק הדין שהוגשה לבית המשפט קמא לא עלתה כל הנמקה ממשית לאי ההתייצבות, ונטען כי המערער מצר שלא התייצב לדיון "ביום 11.10.20", ככל הנראה בשל "תקופת הסגר" ובכל מקרה "עקב טעות אנוש". כאמור, מדובר בדיון שהתקיים בחודש אוקטובר 2018, בתקופה נטולת סגרים, כאשר נגיף הקורונה לא נראה עדיין באופק. עוד נטען כי קיימים "כשלים מהותיים" בחומר החקירה, שהיו עשויים לפחות להשפיע על מידת העונש, וכי נוכח תקופת פסילת המינימום הקבועה בחוק, בת שנתיים ימים, היה מקום לדון בעבירה בנוכחות המערער.

בהחלטת בית המשפט צוין כי המערער חתם על ההזמנה לדיון, והיה מודע למועד הדיון ואולם לא התייצב. ביום 16.9.20 הפקיד רישיונו בבית המשפט, ואולם הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה רק בחודש דצמבר 2020. עוד צוין כי הבקשה הינה "כללית וסתמית" ולא נתמכה בתצהיר, וכי העונש עומד במתחם הענישה.

בהודעת הערעור חוזר המערער וטוען כי נוכח חומרת עונש הפסילה היה מקום לדון בעבירה בנוכחות המערער, ולאפשר לו לטעון טענותיו לעניין העונש. עוד נטען כי בית המשפט קמא לא התייחס "לרשימת כשלים בחומר החקירה" שצורפה לבקשה שהוגשה בבית משפט קמא. כי קיימות השגות לגבי דרך מידת ריכוז האלכוהול; כי נמצאה במדידה כמות אלכוהול של 231 מיקרוגרם העולה על 50 מיקרוגרם שהיתה מותרת לקבוצת הגיל של המערער, שבעת הבדיקה היה חודשיים לפני שמלאו לו 24 שנים - גיל שבו לא היה אסור בשתייה ביחס לכמות האלכוהול שנמדדה; כי עברו של המערער תקין, וכי בדרך כלל נוטים להגיע להסדרי טיעון בתיקים אלה, המקלים מתקופת המינימום הקבועה בחוק, במקרים מתאימים.

לא ראיתי מקום לקבלת הערעור.

בעבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה, ניתן לדון שלא בנוכחות הנאשם שמועד הדיון הודע לו, נוכח הוראת סעיף 240 לחוק סדר הפלילי, תשמ"ב-1982, החלה על סדרי דין גם בעבירה שבפנינו. המערער בחר שלא להתייצב לדיון בעניינו, ורק שלושה חדשים לאחר הפקדת הרישיון - בשיהוי נוסף, נטול הסבר כשלעצמו - החליט להגיש בקשה לביטול פסק הדין שניתן כבר שנתיים קודם לכן, וזאת תוך מתן הסבר תלוש מהמציאות.

לפי סעיף 39א לפקודת התעבורה, דינה של עבירה לפי סעיף 62(3) - **"פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנתיים... אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר"**. כפי שנפסק לא אחת, נוכח חומרתה של העבירה שאינה צריכה הבהרות, אין מקום לחרוג מהוראות המינימום בהיעדר נסיבות מיוחדות, וכאלה לא עלו בפניי (השוו: רעפ 5456/11 **יונתן שנור נ' מדינת ישראל**, 25.7.2011; רעפ 3638/12 **קרין ווקנין נ' מדינת ישראל**, 6.6.12, בהם נקבע כי נסיבות אישיות חיוניות מאד והעדר עבר תעבורתי, אינם מהווים עילה לסטיה מעונש המינימום. אציין בהקשר זה, כי בשנת 2018 עבר המערער 2 עבירות תעבורה נוספות, סמוך לאחר העבירה שבפנינו). בנוסף, אין לקבל את הטענה כי המערער היה "כמעט" בגיל 24 בעת ביצוע העבירה, שכן בהינתן גילו הצעיר בעת הגשת הדוח, חלה על המערער חובה מיוחדת להגבלת אלקוהול עובר לנהיגה, ובבדיקת האוויר הנשוף נמצא ריכוז אלקוהול פי 4 ויותר מהמותר לקבוצת גילו (סעיף 64ב(3א)(ב) לפקודת התעבורה). ועוד יש לציין כי הטענות העולות כנגד הראיות, אין בהן יותר מאשר העלאת השערות לליקויים בדרך המדידה, שאינן מעוגנות בממצאים עובדתיים ממשיים, וכפי שציין בית המשפט קמא, היעדרו של תצהיר מצד המערער שתהיה כלולה בו התייחסות לעבירה, אין כדי לסייע (ראו בעניין היעדר נימוקים קונקרטיים כנגד העבירה, ושיעור הפסילה בשיפוט בהיעדר - רע"פ 9109/17 **סדובי נ' מדינת ישראל** (19.12.17)).

נוכח האמור, נדחה הערעור.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים באמצעות הדואר/נט.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשפ"א, 04 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.